

Jeg tror ikke, det ærede Medlem Hr. Borgbjerg har Ret i, at da den nuværende højtærede Minister, det daværende ærede Medlem fra Ringkøbing, i 1900 forelagde det første Forslag til en Menighedsraadslov, var det Lyst og Trang til at lave Kirkeforfatning, der drev ham. Jeg tror meget snarere, det var Forstaaelsen af, at det danske Kirkefolk trængte til, at der vistes det Tillid, og til at faa Ansvar, og dette har ogsaa vist sig at være Tilfældet. Menighedsraadsloven har som Helhed virket godt, og det har vist sig, at de Folk, som det er blevet betroet at sidde i Menighedsraadene, er vokset under dette Ansvar. Nu har vi et Forslag for os, der gaar endnu længere i Retning af at vise Tillid til og lægge Ansvar over paa Menighedsraadene og give dem endnu mere Indflydelse. Det gælder ganske særlig med Hensyn til de økonomiske Forhold, Antagelsen af Kirkebetjening og Bestyrelsen af Kirker og Kirkegaarde, og jeg kan ikke andet end hilse dette med Glæde. Jeg er saa langt fra at være Lovtekniker og skal holde mig fra at tale om det, som det ærede Medlem Hr. Borgbjerg var inde paa i Gaar, men jeg vil ikke undlade at sige, at der er ikke mange af de Bestemmelser, vi finder i dette Lovkompleks, der har glædet mig saa meget som Bestemmelsen om, at Præstegaardenes Jorder ikke kan blive solgt uden Menighedsraadets Samtykke. Selv om det gaar paa tværs af en tidligere Udstykningslov, hilser jeg det dog med stor Glæde. Sagen er nemlig den, at Tiendeafsløningsloven og flere andre Ting og sidst denne Udstykningslov for en stor Del har afklædt vore Præsteembeder, og der er ingen Tvivl om, at hvis disse Love ikke var blevet gennemført, havde Lønningsfonden udmærket kunnet klare selv disse vanskelige Krigsaar uden at ty til den famøse Kirkeskat. Jeg kan ganske slutte mig til min Partifælles, det ærede Medlem Hr. J. Oskar Andersens Udtalelser og tilsige den højtærede Minister mit Partis Støtte til Gennemførelsen af disse Love. Jeg skal nu tillade mig at fremsætte nogle faa Bemærkninger om nogle Enkeltheder i Lovforslaget.

Efter den nugældende Lov kan der være Menighedsraad i hvert Sogn, men efter det Forslag, der nu ligger paa vort Bord, skal der være det. Menighedsraadene har virket saa længe og saa godt, at man nu kan forlange, at der skal være et Menighedsraad i hvert Sogn. Følgerne af ikke at have det er ogsaa ret skræppe, og jeg synes med Rette. Man finder dem omtalt i § 10, hvor der staar saaledes: „Er slet ingen Medlemmer valgt,

mister Menigheden sin Indstillingsret ved Præstevalg. Menighedsraadets øvrige Hverv overtages af de selvskrevne Medlemmer, der kan antage lønnet Medhjælp til Hvervets Udførelse.“

Der er derimod noget andet, som vækker nogen Ængstelse hos mig. § 2 omhandler Udvidelsen af Menighedsraadenes Medlemstallet, og der staar, at der skal være mindst 6, og dette Tal skal forøges med 1 for hvert paabegyndt Tusinde af Befolkningen i Sognet; det kan stige indtil 15. Jeg er noget ængstelig for, at det er for mange, det kan let blive for besværligt. Nu kunde man med Rette sige: „Men har du ikke selv været med til at stemme for dette i det kirkelige Udvalg? Jo, det har jeg, men for det første maa jeg dertil sige, at man bliver jo klogere, efterhaanden som man tænker over en Sag og eventuelt drøfter den med andre, og for øvrigt havde ogsaa det kirkelige Udvalg foreslaaet, at Medlemstallet ud over de 6 skulde forøges med 1 for hvert afsluttet Tusinde og ikke for hvert begyndt Tusinde. Det kan blive en ret stor Forsamling at arbejde med. For øvrigt synes jeg, der er noget af en Uklarhed i Slutningen af § 2, 1ste Stykke. Jeg kan ikke rigtig faa Klarhed over, om de enkelte Distrikter, naar Menighedsraadsmedlemmer skal fordeles paa flere Distrikter, kan faa Lov til at vælge hver paa sit Sted, eller de skal vælge under eet. Skal de vælge paa hvert sit Sted, kan vi f. Eks. for Hillerøds Vedkommende komme op paa en Forsamling i Menighedsraadet, Præsterne iberegnet, af et Par og tyve. I § 4 træffes Bestemmelser angaaende Adgang til at udøve Stemmeret ved Menighedsraadsvalget, og denne Adgang er jo blevet betydelig lettere. I det kirkelige Udvalg var der en Fløj, som ønskede at faa de kommunale Valglisten lagt til Grund for Menighedsraadsvalget; det blev kaldt den frie og let tilgængelige Valgmaade. Jeg begriber slet ikke, at det er mere frit end at gaa hen og melde sig til en Valgliste. Enhver, som er omhyggelig for, om han har Stemmeret eller ikke, undersøger dog altid paa Valglisten, om han er optaget eller ej; det gælder baade de kommunale Valglisten og Valglisten til Rigsdagen, og det er altsaa ikke mere besværligt her at gaa hen og melde sig til Optagelse paa Valglisten. Nu kunde jeg tænke mig, at der kunde fremkomme lignende Ønsker fra dette høje Ting, og jeg skal da benytte Lejligheden til straks at meddele, at disse skal ikke gøre sig fjerreste Haab om Støtte fra vort Parti. Det kan vi absolut ikke billige. Vi mener, at